

In St. Nazaire kwamen tijdens UNICA '83 zo'n 115 films op het scherm

Per trein of per auto arriveerden begin september vijftig aan UNICA '83 deelnemende Nederlanders in St. Nazaire, een stukje 'Douce France' om daar het internationale filmfestival bij te wonen. Tezamen met filmvrienden uit vele landen in Europa en daarbuiten, zoals Argentinië, Brazilië en Zuid-Afrika, beleefden we drukke en interessante dagen.

Onze Franse gastvrouwen en -heren, allen gekleed in rode zeemansblousons en daarvoor gemakkelijk herkenbaar, heetten ons hartelijk welkom. In de hal van 'Maison du Peuple' stonden ze klaar om de congreskaarten uit te reiken en ons te voorzien van keurige mappen, waarin de programma's en andere informatie over St. Nazaire en omgeving. In de hal eveneens een bar, waar de drankjes konden worden ingenomen en lange tafels, die tot het nuttigen ervan uitnodigden. Daar troffen de cinefielen elkaar en werden handen geschud en schouderkloppen uitgedeeld. De UNICA-pers leverde dagelijks de documentatie over films en uitstapjes en ook via de microfoon kondigde Jean Claude Lejosne in drie talen aan wat we absoluut moesten weten. Ach, wat zou de UNICA zonder Jean Claude zijn? Maar met Duits, Engels en ons beste 'schoolfrans' kwamen we zelf ook een heel eind.

Op de Franse toer

De eerste dagen waren overvol met 'films bekijken'. We begonnen niet altijd op tijd; we eindigden meestal te laat, maar soit! Schertsend werd hier en daar gesproken over 'avec la frappe française' of 'leven als God in Frankrijk'.

Echter, in de loop der dagen verdwenen deze opmerkingen toen bleek dat de uitstapjes en de daaraan verbonden diners, verrassingen en presentjes subliem werden uitgevoerd. De kleine 'frapjes' waren spoedig vergeten. De stem-

In het Maison du Peuple kwamen de filmvrienden uit vele landen bijeen.

ming was opperbest en we waanden ons weer op een of ander schoolreisje. Ik geef het u te doen met 400 mensen of meer op reis te gaan.

On-Nederlands

Onze eerste gezamenlijke avondbijeenkomst was al een echte on-Nederlandse belevenis. We werden verwezen naar de grote visafslag die aan de haven gevestigd is. Het was die avond wat druilerig en het waaide flink. De ramen van de hal hadden hun beste tijd gehad; hier en daar gebroken en binnen één grote betonnenruimte. Lange tafels met klapstoeltjes stonden gereed, de

flessen wijn lonkten ons toe. Aanvankelijk bekijk je de toestand wat bedenkelijk, maar al gauw is iedereen in de opperbeste stemming. We ontpluisden een hele artisjok, kregen vissoep en visgerechten voorgeschoteld. De wijn vloede rijkelijk en de stemming steeg.

We zongen met een folkloristisch bandje op onze manier de Bretonse liederen mee, totdat plotseling een enorme bliksemschicht de hemel doorkliefde, een donderslag de vishal deed beven en er een wolkbreuk op volgde. Gelukkig hadden we regenjassen en paraplu's bij ons, want degenen die onder de gebroken ramen zaten kregen een douche. Het feest ging gewoon door; de stemming was niet meer stuk te krijgen.

Houten lunchmand

En zo was het bij ieder uitstap-

Ook films!

Het waren er zo'n 115, tenminste als je de moed had er geen een over te slaan. Na een week weet je op het eerste moment van de terugreis niet meer precies wat je gezien hebt. Langzaam komen de herinneringen terug, ook wanneer je de enorme documentatie herleest, die je in deze dagen hebt verzameld. Er waren heel goede films; er waren films waarvan je dacht, gut, die hadden bij ons het district niet gehaald. Er was weinig humor, maar dat is iets wat ook op onze NOVA-manifestatie voorkomt.

Ik denk met vertedering terug aan de Franse film: *Eh Bien! Dansez maintenant*, die een gouden medaille won. De inhoud: een oude beeldhouwer, die op het poezelige lijfje van een schattig klein meisje de gipsafdrukken maakt voor een beeldhouwwerk dat een moe-

je dat we ondernamen, waarbij de weergoden zich van hun beste zijde lieten zien. Op de grote boottocht over de Golfe de Morbihan, het gezelschap verspreid over vier boten, waar we voorzien werden van een houten lunchmand met alles d'r in. Op de voorplecht samen Franse, Duitse en Nederlandse liedjes zingen; 's avonds het grootse diner, dansen totdat een ieder zich uit kon wringen. De halve dagtocht naar de zoutpannen van Guérande, La Baule en Le Croisic en weer een diner. En wijn, wijn, wijn! De afscheidsavond in Mazy in La salle de Fête. . . enfin, dit Filmbeeld is te klein om alles te vertellen.

De bus met vaderlanders, die zich blootshoofds maar welgemutst op de schoolreisstoer bevonden.

der gaat voorstellen, die met haar kind danst. Het ongedwongen gebabbel tussen man en kind, de werkzaamheden er omheen; het was subliem. Ik denk terug aan de film *Mirages* van Jan Baca uit Spanje, met een zeer geraffineerd opgezet verhaal, goed voor goud. Aan de Belgische films, waarvan er vier in de prijzen vielen en van Hongarije de extra prijs kreeg voor het interessantste landenprogramma. En vergeef mij, al die andere films, ik kan ze niet allemaal noemen, die het bekijken alszins waard waren.

Martelscènes

Ook hier was in het geestige genre weinig voorhanden

de kranten en op de televisie al genoeg geconfronteerd met deze ellende.

Onze inzending

Het Nederlandse programma heeft niet veel gedaan. Ergens werd een compliment gemaakt: 'tot in de puntjes verzorgd', echter alleen de film *Regen* van F. J. Frank kreeg een bronzen medaille. Vanaf deze plaats onze hartelijke gelukwensen. De andere inge-

zonden films, *Come Back*, *In groeven gevangen* en 't *Slakkeleven* werden door de jury niet aangedragen om in 't openbaar te worden besproken.

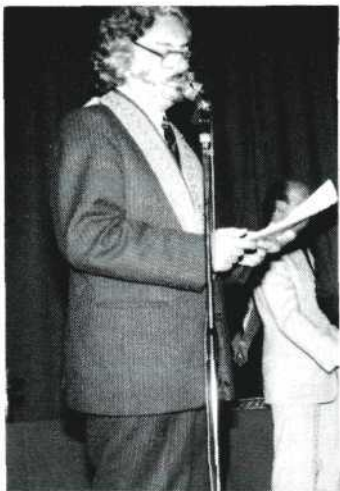
Argentinië heeft de film *Regen*, na telefonisch akkoord van de heer Frank meegenomen naar hun land; ze vonden hem heel goed. In totaal werden 3 gouden, 7 zilveren en 20 bronzen medailles uitgereikt. Volgend jaar wordt het con-

gres van 7-16 september gehouden in de DDR in Karl Marx Stadt. Te zijner tijd zult u de bijzonderheden in Filmbeeld aantreffen. De voorlopige informatie van de gedelegeerden vermeldde dat de congreskaarten in Dollars moeten worden betaald en de hotelprijzen berekend worden in onze harde valuta, d.w.z. in D-marken. In 1985 wordt de UNICA in Argentinië gehouden, maar dat ligt in tijd en in afstand nog heel ver weg!

Phine van der Velden

Eén film kon ik absoluut niet waarderen. Dat was *Adieu Amérique du Sud* van Brazilië, waarin uitsluitend martelsscènes voorkwamen. Velen verlieten zeer ontdaan de zaal. De film kreeg toch een zilveren medaille.

'We moeten trachten tolerant te zijn tegenover de filmer, die zijn problemen in zijn film aan ons kwijt wil' was zo ongeveer

De man van de prijsuitreikingen waar wij op bescheiden schaal aan te pas kwamen.

de strekking van de woorden, die UNICA-president Walterscheidt sprak tijdens de algemene gedelegeerden vergadering en hij zal bovengenoemde film voor ogen hebben gehad en de film uit Spanje *Les folles de la place*, die over de dwaze moeders in Chili ging, waar eveneens martelsscènes in voorkwamen. Weliswaar waren de martelsscènes 'gespeeld', hetgeen echter niet afdoet aan hetgeen in werkelijkheid gebeurt.

Spanje gaf een waarschuwing vooraf, Brazilië heeft dit nagelaten. Ik vind het een griezelige gedachte dat politieke films hun intrede doen in het UNICA-gebeuren. We worden in